

GUY DE MAUPASSANT

HÄTÄHUUTO Y.M.
KERTOMUKSIA

Ги д. Мопассан

Hätähuuto y.m. kertomuksia

«Public Domain»

Мопассан Г. д.

Хätäууто у.м. кертотуксия / Г. д. Мопассан — «Public Domain»,

Содержание

HÄTÄHUUTO	5
JOSEF	9
PELASTETTU	14
Конец ознакомительного фрагмента.	15

Guy de Maupassant

Hätähuuto y.m. kertomuksia

HÄTÄHUUTO

Olen saanut seuraavan kirjeen. Kun siitä kenties saattaa olla hyötyä useille lukijoistani, niin riennän sen tässä heille julkaisemaan.

Parisi, 15 p: nä marrask. 1886.

Arvoisa Herra!

Te käsittelette usein niin hyvin kertomusten kuin aikakirjainkin avulla aiheita, jotka koskettavat niinsanoakseni "yleisesti hyväksyttyä moraalialia". Seuraavassa esitän teidän tarkastettaviksenne muutamia ajatelmia, joista luulisin teidän saavan aineksia yhteen artikkeliin.

En ole mennyt naimisiin, vaan olen poikamies ja hieman naivi, kuten näyttää. Mutta minä luulen, että monet miehet, että useimmat heistä ovat naiveja minun tavallani. Kun olen aina, tai melkein aina, vilpittönnä, niin en osaa hyvin erottaa lähimmäisteni luontaista ilkeämielisyyttä, vaan astun suoraan eteenpäin, avosilmin, tarkastamatta lähemmin asioita ja ottamatta riittävää selvää ihmisten mielialoista.

Me olemme, melkein kaikki, tottuneet yleisesti pitämään näennäisyyttä todellisuutena ja ihmisiä sellaisina, millaisiksi he tekeytyvät, ja ainoastaan harvoin vainu pystyy saamaan selville tiettyjen ihmisten todellisen luonteen. Tästä erikoisesta ja käytännölliseen elämään sovelletusta sovinnaisesta katsantokannasta seuraa, että me jäämme syrjään tapahtumista kuin myyrät koloonsa, että me emme koskaan usko sitä, mitä tosiasiallisesti on olemassa, vaan sitä, miltä jokin näyttää, että me, kun asiat näytetään meille oikeassa valaistuksessa, selitämme ne epätodennäköisiksi ja että me luemme poikkeukselliseksi kaiken sen, mikä ei ole meidän idealistisen moraalimme mukaista, ottamatta ollenkaan lukuun sitä seikkaa, että noiden poikkeusten summa sisältää melkein kaikki tapaukset; tästä seuraa myöskin, että koko maailma pettää ja petkuttaa näitä minunkaltaisiani herkkäuskoisia. Tässä petkuttamisessa ovat semminkin naiset mestareita.

Olen hieman poikennut pois asiasta tullakseni siihen, mikä tällä kertaa erikoisesti kiinnostaa mieltäni.

Minulla on rakastajattarena naimisissa oleva nainen. Kuten niin monet muutkin, luulin minäkin tavanneeni jonkin poikkeusolennon, pienen onnettoman naisen, joka petti ensi kertaa miestään. Minä olin hakkaillut häntä kauan, tai paremmin sanottuna luulen tehneeni siten. Minä luulin voittaneeni hänet rakkaudellani ja kohteliaisuudellani, minä luulin saaneeni loistavan voiton hellittämättömyydelläni. Itse asiassa minä olin käyttänyt tuhansia varokeinoja, tuhansia temppuja, menetellyt sen tuhannen hienotunteisen hitaasti saadakseni hänet vallatuksi.

Mutta kas, mitä minulle tapahtui viime viikolla.

Hänen miehensä oli matkustanut jonnekin muutamiksi päiviksi, ja hän pyysi päästä minun poikamiehenasuntooni päivällisille, joilla minun piti toimittaa kaikki tarjoilu, jottei mitään palvelijaa olisi tarvittu. Hänellä oli omituinen päähänpisto, mikä oli häntä kiusannut jo neljä, viisi kuukautta. Hän tahtoi päästä humalaan, oikeen täyteen, ilman mitään pelkoa, tarvitsematta palata kotiin ja puhutella kamarineitsyytään, tarvitsematta näyttää käyntiään kenellekään todistajille. Usein hän oli tullut omien sanojensa mukaan "iloiselle tuulelle", muttei ollut koskaan mennyt pitemmälle, ja havainnut sellaisen tilan suloiseksi. Hän oli siis päättänyt kerran juoda itsensä humalaan, yhden ainoan kerran, mutta silloin oikein kelpo keikkaan. Kotonaan hän sanoi lähtevänsä vieraisille vuorokaudeksi lähellä Parisia olevien ystävien luokse ja saapui minun luokseni päivällisen aikaan. Nainen ei saa luonnollisestikaan juopua muusta kuin sampanjasta, ja sitä hän joi suuren lasin ennen aterialia, ja ennenkuin päästiin käsiksi ostereihin, alkoi hän puhua puita heiniä.

Päivälliseksi meillä oli vain kylmiä ruokia, jotka oli asetettu minun takanani olevalle pöydälle, mistä minä saatoin ottaa eri ruokalajit tai lautaset pelkästään kättä ojentamalla. Ja minä suoritin tarjoilun niin hyvin kuin voin, kuunnellen hänen lörpöttelyään.

Hän joi lasin toisensa jälkeen päähänpistonsa ajamana. Hän uskoi minulle aluksi turhanpäiväisiä ja loputtomia aistimuksiaan ja tunnelmiaan, joita hän oli kokenut tyttönä ollessaan. Ja hän jatkoi ja jatkoi, katse hieman häilyvänä, kiiluvana, kieli irrallaan. Hänen keveät ideansa purkautuivat katkeamatta kuten telegrafistin nauha, joka panee pyörimään kelansa ja näyttää loppumattomalta kulkiessaan eteenpäin sähkökoneiston pitäessä pientä ääntä ja piirtäessä sille tuntemattomia sanoja.

Vähän päästä hän kysyi minulta:

– Olenko minä humalassa?

– Et, et vielä.

Ja hän joi uudestaan.

Ja pian hän sitä olikin, ei kuitenkaan niin humalassa, että olisi menettänyt järkensä, mutta kuitenkin siinä määrässä, että ilmaisi peittelemättömän totuuden, kuten minusta näytti.

Tyttöysaikojen vaikutelmia koskevia tunnustuksia seurasi toisia, paljon läheisempiä, jotka koskivat hänen miestänsä. Hän paljasti ne aivan täydellisesti, kertoi sellaista, jota ihan hävettää tietää, hokien alinomaa seuraavaa tekosyytä: "Minähän voin sanoa sinulle kaikki, sinulle... kellenkäs minä muulle sitten sanoisin kaikki, jollen sinulle." Minä tiedän siis hänen miehensä kaikki tavat, kaikki virheet, kaikki tunteenpurkamistavat ja kaikkein salaisimmatkin halut.

Ja hän kysyi minulta vaatiensa hyväksyvää vastausta: "Onko hän yöastia?... sanoppas minulle, onko hän yöastia?... Uskotko, että hän on ikävystyttänyt minua... häh?..." Siihen määrään, että ensi kerralla kuin sinut näin, minä sanoin itselleni: "Kas, hän päs miellyttää minua, hän, hänestäpä minä saan itselleni rakastajan." Silloin sinä hakkailit minua.

Minä tulin pakostakin näyttäneeksi hyvin hullunkuriselta, sillä hän huomasi sen humalastaan huolimatta ja alkoi katketakseen nauraa: "Ah, sinä suuri houkka!" hän sanoi, "piditkös sinä varovaisuutta tarpeellisenä...? voi sinua suurta pässinpäätä!.. kun meitä hakkaillaan... ja sitä me kaipaamme kipeästi... niin silloin on pidettävä kiirettä eikä annettava meidän odottaa... ja pitää olla hölmö, jollei ymmärrä jo meidän katseestamme, että me sanomme: 'Kyllä.' Ah, minä luulen saaneeni odottaa sinua, sinua tolloa! Minä en edes tiennyt, miten minun olisi pitänyt käyttäytyä saadakseni sinut ymmärtämään, että minulla oli kiire... Ah, todellakin sillä lailla... kukkia... runosäkeitä... kohteliaisuuksia... taasen kukkia... eikä sitten mitään... enempää... Minä olin vähällä jättää sinut, rakkaani, niin pitkäväteinen sinä olit päätöksesi tekemisessä. Ja sanos, kun puolet miehistä on sinun kaltaisiasi, kun sensijaan toinen puoli... Ah!.. ah!.. ah!.."

Tämä nauru sai minun selkäpiini värisemään. Ja minä änkytin: – "Tuo toinen puoli... niin, millainen on sitten tuo toinen puoli?..."

Hän joi yhä enemmän ja enemmän, silmät raukeina kirkkaasta viinistä, ja välttämätön halu paljastaa totuus, mikä halu välistä valtaa juopuneet, vei häntä eteenpäin.

Hän puuttui uudestaan puheeseen. "Ah, tuo toinen puoli pitää kiirettä... liiallista kiirettä... mutta he ovat yhtä kaikki oikeassa, he. On päiviä, jolloin se ei heille onnistu, mutta on myöskin sellaisia, jolloin heillä on menestystä, kaikesta huolimatta.

"Rakkaani... jospa sinä tietäisit... miten hullunkurista se on... kaksi eri mieslajia... Kas, nuo ovat, kuten sinäkin, eivät koskaan kuvittele, millaisia nuo toiset ovat... ja mitä he tekevät... heti... kun huomaavat olevansa kahden kesken kanssamme... He ovat niitä, jotka panevat kaiken alttiiksi!.. He saavat korvatillikoita... se on totta... mutta mitä vahinkoa heillä siitä sitten on... he tietävät, että me emme lörpöttele koskaan. He tuntevat meidät, he..."

Minä tarkastin häntä inkvisiittorin silmillä, täynnä hullua halua puhuttaa häntä saadakseni tietää kaiken. Miten monta kertaa minä kysyinkään itseltäni: "Miten nuo toiset miehet käyttäytyvät naisia, meidän naisiamme kohtaan?" Minä haistoin hyvinkin, että ei tarvinnut muuta kuin nähdä

jossakin salongissa kahden miehen puhuttelevan julkisesti samaa naista, jonka kanssa he vuoron perään ovat joutuneet kahden kesken, huomatakseen, että heillä olisi aivan erilainen käytöstapa, vaikka tuntisivatkin tuon naisen yhtä hyvin. Jo ensi silmäyksellä havaitaan, että tietyt henkilöt, joilla on luontainen viettelemisen taito, tai jotka ovat vain meitä nokkelampia ja häikäilemättömpiä, pääsevät yhdessä tunnissa pitemmälle keskustellessaan naisen kanssa, joka heitä miellyttää, kuin me yhdessä vuodessa. No niin, käyttävätkö nuo miehet, nuo viettelijät ja uskaliaat tilaisuuden sattuessa niin rohkeasti käsiään ja kieltään, että se meistä tuntuisi innoittavalta törkeydeltä, mutta jota naiset kenties pitäisivät vain anteeksiannettavana julkeutena, säädyttömänä ihailunosoituksena heidän vastustamattomalle viehättäväisyydelleen?

Kysyin siis häneltä: "Eikö totta, miesten joukossa on sellaisiakin, jotka ovat hyvin hävyttömiä?"

Hän heittäytyi nojalleen tuolinsa selustaa vastaan voidakseen nauraa mukavammin, mutta hänen naurunsa oli hermostunutta, sairasta, se oli sellaista, mikä päättyi hermokohtauksiin; sitten vähän rauhoituttuaan hän vastasi: "Ah! ah! rakkaani, hävyttömiäkö?... siis sellaisia, jotka uskaltavat kaiken... heti kohta... kaiken... ymmärrätkö sinä... ja paljon muuta vielä lisäksi..."

Tunsin joutuneeni kuohuksiin aivan kuin jos hän olisi paljastanut minulle hirvittävän asian.

– Ja te sallitte sitten tehtävän sellaista, te?..

– Ei... me emme sitä salli... me annamme korvatillikoita... mutta se miellyttää meitä yhtäkaikki... He ovat paljon hausکمپia kuin te, he!.. Ja sitten heidän seurassaan täytyy aina pelätä, koskaan ei saa olla rauhallisena... ja suloista on pelätä... pelätä semminkin sitä. Heitä täytyy pitää alati silmällä... tuntuu siltä kuin olisi kaksintaistelussa... Heidän silmistään näkee, missä heidän aatoksensa pyörii tai minne heidän kätensä pyrkivät. He ovat kuormarenkejä, jos niin tahdot, mutta he rakastavat meitä paljon paremmin kuin te!..

Omituinen ja odottamaton tunnelma valtasi minut. Vaikka olenkin poikamies ja päättänyt siksi jäädäkin, niin yhtäkkiä minä tunsin sydämeni asettuvan aviomiehen kannalle tähän riettaaseen tunnustukseen nähden. Minä tunsin itseni kaikkien niiden luottavaisten miesten ystäväksi, liittolaiseksi ja veljeksi, joita nuo kaikki hameenhelmarosvot, jolleivät nyt juuri ryöstä, niin ainakin pettävät.

Tällä hetkellä minä olen vielä tuon omituisen tunteen vallassa kirjoittaessani nyt teille ja pyytäessäni teitä minun puolestani kohottamaan hätähuudon rauhallisten aviomiesten suurelle armeijalle.

Kuitenkin minä vielä epäilin, sillä olihan tuo nainen humalassa ja saattoi valhetella.

Puutuin uudestaan puheeseen: "Ettekö te koskaan kerro näistä seikkailuistanne kenellekään, te?"

Hän katsahti minuun syvällä säälillä ja niin vakavasti, että minä luulin hänen hämmästyksestä selvinneen humalastaan kokonaiseksi minuutiksi.

"Mekö?.. Mutta millainen hölmö sinä olet, rakkaani! Puhuuko nyt kukaan koskaan sitä... Ah! ah! ah! Kertooko sinun palvelijasi sinulle koskaan juomarahastaan, muutamista lanteista, ja muista sen sellaisista? Kas niin, se, se on meidän rahaamme. Aviomiehellä ei ole syytä valittaa niin kauan kuin me emme mene liian pitkälle. Mutta millainen hölmö sinä olet!.. Ja sitten, miten pahalta tuntuukaan sillä hetkellä, kun vastarintaa ei saa murretuksi!"

Hyvin hämilläni minä kysyin vielä:

– No niin, sinuakin on sitten usein syleilty?

Hän vastasi eleellä, joka ilmaisi mitä syvintä halveksimista miestä kohtaan, joka saattoi sitä epäillä: "Jumaliste!.. Kaikkia naisia on usein syleilty... koetappas vaikka ketä tahansa, niin saat nähdä, sinä suuri hölmö. Kas niin, syleileppäs rouva de X:ää, hän on aivan nuori ja vallan nuhteeton... Syleile, ystäväni... syleile... ja koeta... saat nähdä... saat nähdä... Ah! ah! ah!..."

Akkiä hän heitti täysinäisen sampanjalasinsa kynttiläkruunuun. Sampanja valui alas sateena, sammutti kolme kynttilää, tahri seinäverhot, kasteli pöydän, samalla kuin särkyneet lasinsirpaleet sinkoilivat pitkin ruokasaliani. Sitten hän aikoi tarttua pulloon tehdäkseen sille samalla tavalla, mutta

minä sain sen estetyksi; silloin hän alkoi huutaa ylen kovalla äänellä... ja sai hermokohtauksen... kuten olin aavistanutkin...

* * * * *

Muutamia päiviä myöhemmin minä en ajatellut ollenkaan tätä humalaisen naisen tunnustusta, kun sattumalta jouduin samoille illallisille rouva de X: n kanssa... jota minun rakastajattareni oli kehoittanut minua syleilemään. Kun asuin samassa kaupungin korttelissa kuin hänkin, niin minä pyysin päästä häntä saattamaan, sillä hän oli tänä iltana yksin. Hän suostui.

Kun jouduimme kahden kesken ajoneuvoihin, niin, minä sanoin itselleni: "No nyt sitä sitten täytyy yrittää", mutta minä en uskaltanut. Minä en tietänyt, miten aloittaa, miten hyökätä.

Sitten minä sain äkkiä pelkurimaisten toivotonta rohkeutta ja sanoin hänelle:

– Miten viehättävä te olitte tänä iltana!

Hän vastasi nauraen:

– Tämä ilta oli siis poikkeus, koska kerran huomaisitte sen ensi kertaa?

Mykistyin jo tästä. Lemmensodassa ei minulla totta tosiaankaan ole menestystä. Kuitenkin minä pienen miettimisen jälkeen sain sanotuksi:

– Ei niin, mutta minä en ole uskaltanut sitä teille sanoa.

Hän hämmästyí:

– Miksette ole uskaltanut?

– Siksi, että se on... se on hieman vaikeata!

– Vaikeata sanoa naiselle, että hän on viehättävä? Mutta mistä te oikein olette kotoisin? Se on aina sanottava... vieläpä silloinkin, kun siitä on vain puolittain sitä mieltä... koska me kuuntelemme sitä aina mielellämme...

Tunsin, että eriskummallinen rohkeus valtasi minut, ja tarttuen hänen vyötäisiinsä minä etsin hänen suutansa huulillani.

Minä mahdoin kuitenkin vavista, mutta en tainnut näyttää hänestä niinkään hirveältä. Minä mahdoin myöskin perin huonosti suunnitella ja suorittaa liikkeení, sillä hän vain käänsi päänsä sivulle välttääkseen kosketukseni sanoen: "Oh! eihän toki sillä lailla... se on liikaa... se on liikaa... Te pidätte liikaa kiirettä... ottakaa huomioon, miten minä olen kammattu... kun nainen on kammattu minun tavallani, niin häntä ei silloin syleillä!..."

Minä vetäydyin paikalleni epätoivoisena, lohduttomana epäonnistumiseni johdosta. Mutta ajoneuvot pysähtyivät hänen portaittensa eteen. Hän laskeutui alas, ojensi minulle kätensä ja sanoi minulle kaikkein suloisimmalla äänellään: "Kiitos saatosta, ja muistakaahan neuvoani."

Näin hänet kolme päivää myöhemmin. Hän oli kaikki unhoittanut.

Mutta minä, minä ajattelen lakkaamatta niitä toisia... niitä toisia... jotka osaavat ottaa huomionsa kampaukset ja käyttää hyväkseen kaikki tilaisuudet...

* * * * *

Lisäämättä mitään minä jätän tämän kirjeen lukijoitteni ja lukijattarieni, naineiden ja naimattomien, harkittavaksi.

JOSEF

Pikku paroonitar Andrée de Fraisières ja pikku kreivitär Noëmi de Gardens olivat hutikassa, kokonaan humalassa.

He olivat syöneet päivällistä kahden kesken lasisalissa, mikä oli meren puolella. Avonaisista ikkunoista tunkeutui sisään hiljainen kesäinen tuuli, leppoisa ja samalla kertaa raitis, mehevä merituuli. Selkäenollaan pitkissä nojatuoleissaan nämä nuoret rouvat ottivat nyt vähän päästä pienen kulauksen chartreuseä, poltellen savukkeita ilmaisten toisilleen salaisuuksia, sellaisia, joita ainoastaan tuo soma, odottamaton humala saattoi tuoda heidän huulilleen.

Heidän miehensä olivat iltapäivällä palanneet Pariisiin, jättäen heidät yksikseen tälle autiolle rannalle, minkä olivat valinneet välttääkseen siten muodissa olevien kylpypaikkojen kohteliaat naistenliehijät. Ollen itse poissa viisi päivää seitsemästä he pelkäsivät kovasti maaseudulle tehtäviä retkeilyjä, nurmikolla nautittavia aamiaisia, uintiharjoituksia ja nopeata tuttavallisuutta, mikä syntyy kylpypaikkojen toimettomuudessa. Kun Dieppe, Etretat, Trouville olivat näyttäneet heistä pelottavilta, niin he olivat vuokranneet erään talon, jonka joku eriskummallinen ihminen oli rakentanut Roquevillen laaksoon, lähelle Fécampia, ja sitten hyljännyt sen, ja tänne he olivat sitten kätkeneet vaimonsa koko kesäksi.

Nuoret rouvat olivat nyt humalassa. Keksimättä mitään aikansa kuluksi pikku paroonitar oli ehdottanut pikku kreivittärelle hienoa päivällistä samppanjoineen. He olivat ensin huvittaneet itseään suuresti päivällisen valmistamisella, sitten he olivat nauttineet sen ilomielin, juoden tanakasti janoonsa, minkä heissä oli synnyttänyt hellauunin lämpö. Nyt he jaarittelivat ja puhelivat puita heiniä yhteen ääneen, poltellen savukkeita ja huuhdellen kurkkuansa rauhallisesti chartreusilla. He eivät enää tienneet, mitä kaikkea he päästivät suustaan.

Kreivitär, jonka jalat olivat kattoa kohden erään tuolin selustalla, oli eksynyt vielä pitemmälle kuin hänen ystävättärensä.

– Tällaisen illan lopettamiseksi, sanoi hän, meillä olisi pitänyt olla rakastajat. Jos minä olisin aavistanut tämän joku aika sitten, niin minä olisin tuottanut heitä kaksi Parisista ja luovuttanut sitten sinulle toisen...

– Minä, puuttui toinen puheeseen, minä keksin niitä aina, yksinpä tänä iltanakin minulla olisi yksi, jos vain tahtoisin.

– Kas vaan! Roquevillessäkö, rakkaani, jokin talonpoika, vai miten?

– Ei, ei sinne päinkään.

– Kerroppas minulle, ystäväiseni.

– Mitä minun sitten pitäisi sinulle kertoa?

– Sinulla on siis rakastaja?

– No totta kai, minä en voi elää ilman rakastajaa. Jos minua ei rakastettaisi, niin minä uskoisin itseni kuolleeksi.

– Niin minäkin.

– Eikö totta?

– Kuinkas muuten. Mutta miehet eivät käsitä sitä, eivät ainakaan meidän miehemme.

– Eivät tosiaankaan käsitä. Ja miten sinä luulisit meidän tulevan toimeen ilman rakkautta? Me tarvitsemme rakkautta, mihin kuuluu lellittelyä, kohteliaisuuden osoituksia, liehittelyä. Se on meidän sydämemme virikettä, se. Se on välttämätöntä meidän elämällemme, välttämätöntä, välttämätöntä...

– Välttämätöntä.

– Minun täytyy tuntea, että joku ajattelee minua, aina, kaikkialla. Kun minä nukahdan, kun minä herään, niin minun täytyy tietää, että minua jossakin rakastetaan, että minusta nähdään unta, että minua himoitaan. Ilman sitä minä olisin onneton, niin juuri, onneton! Oh! minä olisin niin onneton, että minun täytyisi alituisesti itkeä.

- Minä myöskin.
- Aatteleppas, että toisin ei voi asia ollakaan. Kun aviomies on ollut kiltti kuusi kuukautta tai vuoden, tai kaksi vuotta, niin hän muuttuu pakostakin raa'aksi, niin juuri, oikeaksi raakalaiseksi... Hän ei arastele enään mitään, hän osoittautuu sellaiseksi, mikä hän on, hän nostaa melun laskuista, kaikista laskuista. On mahdotonta rakastaa jotakin, jonka kanssa elää aina yhdessä.
- Niin, se on totta, se.
- Eikös olekin?.. Mutta missäs minä taas olinkaan? Minä en sitä ollenkaan enää muista.
- Sinä sanoit, että kaikki aviomiehet ovat raakoja.
- Niin juuri, raakoja he ovat... kaikki.
- Se on totta, se.
- Ja entäs muuta?..
- Mitä niin muuta?
- Mitäs muuta minä sitten sanoin?
- Jaa, minä vaan en sitä tiedä, koska kerta sinä et sitä sanonut!
- Mutta minunhan piti kertoa sinulle jotakin?
- Niin, se on totta...
- Ah, nyt minä muistan!..
- Minä kyllä kuuntelen.
- Minä sanoin sinulle, minä, että minä kyllä keksin kaikkialta rakastajia.
- Miten sinä menetteleet?
- Kas näin. Seuraa minua tarkkaavaisesti. Kun minä saavun jollekin vieraalle paikkakunnalle, niin minä teen havaintoja ja valitsen.
- Sinä valitset?
- Niin, totta totisesti. Minä teen aluksi havaintoja. Minä otan selvän asioista. Ennen kaikkea on välttämätöntä, että kysymykseen tuleva mies on vaitelias, rikas ja antelias, eikö niin?
- Kuinkas muuten?
- Ja sitten on välttämätöntä, että hän miellyttää minua miehenä.
- Välttämättömästi.
- Sitten minä hänet pyydystän.
- Sinä pyydystät hänet?
- Niin juuri, samalla lailla kuin pyydystetään kaloja. Sinä et ole koskaan onkinut?
- En, en koskaan.
- Siinä sinä olet menetellyt väärin. Se on hyvin hauskaa. Ja sitten se on hyvin opettavaista. Niin, minä hänet pyydystän...
- Milläs lailla sinä menetteleet?
- Voi sinua hölmöä! Eikö nyt miehiä saa, jos tahtoo, vaikka siltä näyttääkin, että he toimittaisivat valinnan! Ja he... nuo tyhmeliinit...luulevat vieläkin valitsevansa...mutta me itse asiassa...aina... toimitamme valinnan, me... Ajattele siis, että, kun ei olla rumia, eikä tyhmiä, kun on kysymyksessä meidän kaltaisemme, kaikki miehet ovat tavottelijoita, kaikki, poikkeuksetta. Me, me tarkastamme heitä aamusta iltaan, ja kun me olemme keksineet jonkun sopivan, niin me pyydystämme hänet...
- Sanasi eivät selvitä minulle sitä, miten sinä menetteleet.
- Mitenkä minä menettelen?.. minä en tee mitään. Minä annan tarkastaa itseäni, siinä kaikki.
- Sinä annat tarkastaa itseäsi?..
- Juuri niin. Ja se riittää. Kun on antanut tarkastaa itseään useampia kertoja yhteen menoon, niin mies huomaa teidät pian kaikkein kauneimmaksi ja viettelevimmäksi naiseksi. Silloin hän alkaa teitä hakkailla. Minä, minä annan hänen ymmärtää, että hän ei ole vastenmielinen. Tietenkään minä en lähde sitä hänelle sanomaan. Ja hän pihkaantuu aivan korvia myöten. Minä pidän hänestä kiinni. Sitä kestää sitten pitemmän tai lyhemmän ajan, aina hänen ominaisuuksiensa mukaisesti.

– Sinä valtaat sillä lailla kaikki ne, jotka sinä vain haluat?

– Melkein kaikki.

– On siis sellaisiakin, jotka tekevät vastarintaa?

– Välistä.

– Miksi?

– Oh, miksi? Josefeja on kolmea eri lajia. Ensimmäinen on kovin rakastunut johonkin toiseen naiseen. Toinen on ylen arka, ja kolmas on...mitenkä minä sanoisinkaan? ...kykenemätön viemään perille naisen valtausta...

– Oh, rakkaani!..Niinkö luulet?..

– Luulen kun luulenkin... Siitä minä olen varma... Viimeksi mainitsemaani lajia on paljon, paljon, paljon... paljon enemmän kuin luullaankaan. Oh! he näyttävät siltä kuin muutkin... he ovat samalla lailla puettuja kuin muutkin... he esiintyvät riikinkukkoina... Kun minä sanoin riikinkukkoina... niin minä erehdyin, sillä he eivät voi levittää pyrstöään.

– Oh, rakkaani!..

– Mitä noihin arkoihin tulee, niin heidän tyhmyydelleen ei välistä mahda mitään. He ovat miehiä, jotka tuskin uskaltavat riisuutua, tuskin silloinkaan, kun menevät maata aivan yksin, jos heidän huoneessaan vain on peili. Sellaisten suhteen täytyy olla hyvin ponteva, käyttää silmäyksiä ja kädenpuristuksia. Sekään ei aina hyödytä. He eivät koskaan tiedä, miten ja mistä päästä on aloitettava. Jos heidän seurassaan menet tajuttomaksi, kuten minä tässä viimeksi menin... niin he alkavat teitä hoivata... Ja jollet pian tule tajuihisi... niin he lähtevät hakemaan apua.

Minä puolestani pidän niistä, jotka ovat rakastuneita johonkin toiseen. Ne minä valtaan väkiryntäyksellä... pistinhyökkäyksellä, rakkaani!

– Kaikki se on oikein, mutta jos ei ole miehiä, kuten esimerkiksi täällä.

– Minä keksin heitä.

– Sinä keksit heitä. Mistä sitten?

– Kaikkialta. Kas, minun mieleeni muistuu tässä eräs tapaus.

"Siitä on tänä vuonna kaksi vuotta, kun minun mieheni pani minut viettämään kesää maatilallaan Bougrollesissa. Siellä... ymmärrätkös sinä!.. ei ollut mitään, ei mitään, ei mitään. Ympäristön tiloilla oli vain joitakin vastenmielisiä moukkia, naisten ja otusten metsästäjiä, jotka elivät kylpyammeettomissa linnoissaan, miehiä, jotka tuoksuivat hielle ja nukkuivat vaatteet päällään, miehiä, joita on mahdoton ojentaa, sillä heillä on ohjeinaan likaisen elämän periaatteet. Arvaas, mitä minä tein?"

– En voi arvata.

– Ah! ah! ah! Minä luin joukon George Sandin romaaneja, joissa ylistetään kansaa, romaaneja, joissa työmiehet ovat yleviä ja herrasmiehet rikoksellisia. Ota vielä huomioosi se seikka, että minä olin nähnyt *Ruy-Blasin* edellisenä talvena ja että se oli liikuttanut minua kovasti. No niin! Eräällä minun vuokraviljelijöistäni oli poika, 22-vuotias, joka oli lueskellut papintutkintoa varten, mutta sitten jättänyt inhoten koko seminaarin. No niin! Minä otin hänet palvelijakseni!

– Oh!.. Ja entäs sitten!..

– Niin, sitten... sitten, rakkaani, minä kohtelin häntä ylimielisesti, minä näyttelin hänelle paikkojani. Minä en pyydystänyt häntä, tätä moukkaa, minä saatoin hänet ilmiliekkiin!..

– Oh! Andrée!

– Niin, se huvitti minua suuresti. Sanotaan, että palvelijoista ei ole väliä, että he eivät merkitse mitään! No niin, minä en hänestä välittänyt. Minä soitin hänet puheilleni antaakseni hänelle määräyksiäni joka aamu kamarineitsyeni pukiessa minua, samoin myöskin iltaisin, kun hän riisui minua.

– Oh! Andrée!

– Rakkaani, hän syttyi kuten olkikatto. Sitten, pöydässä, aterian aikana, minä en puhunut muusta kuin puhtaudesta, ruumiin hoidosta, suihkuista ja kylvyistä. Puheeni vaikutus oli

suurenmoinen, sillä parin viikon perästä hän kylpi joessa illoin, aamuin ja käytti hajuaaineita siinä määrässä, että koko linna oli niistä myrkyhtyä. Täytyipä minun suorastaan kieltää häneltä kaikki parfumit sanomalla hänelle raivostuneella ilmeellä, että miesten ei sopinut koskaan käyttää muuta kuin eau de Colognea.

– Oh! Andréé!

– Silloin sain ajatuksen perustaa maalaiskirjaston. Minä hankin muutamia satoja siveellisiä romaaneja, joita minä lainasin kaikille talonpojilleni ja palvelijoilleni. Kokoelmaani oli päässyt pujahtamaan muutamia kirjoja...muutamia kirjoja... runollisia... sellaisia, jotka kiihdyttävät... koulukodin ja koulujen oppilasten sieluja... Minä annoin ne kamaripalvelijalleni. Niistä hän oppi tuntemaan elämää...kummallista elämää.

– Oh! Andréé!

– Sitten minä tulin tutuksi hänen kanssaan, minä aloin sinutella häntä. Minä ristin hänet Josefiksi. Rakkaani, hän oli... hän oli pelottavassa tilassa... Hän laihtui kuten... kuten kukko... hän pyöritteli hullun tavoin silmiään. Minua tämä huvitti rajattomasti. Se oli minun parhaita kesiäni...

– Ja entäs sitten?..

– Sitten...niin... No niin, eräänä päivänä, kun mieheni oli poissa, minä käskin hänet valjastamaan hevosen pienten korirattaiden eteen ja viemään minut metsään. Oli kovin kuuma, kovin kuuma... Kas sillä lailla!

– Oh! Andréé, kerro minulle kaikki... Se huvittaa minua äärettömästi.

– Kas vaan, juoppas lasi chartreuseä, taikka minä tyhjennän koko pullon yksinäni. No niin, sitten, minä tunsin itseni pahoinvointiseksi matkalla.

– Miten niin?

– Millainen hölmö sinä olet! Minä sanoin hänelle, että aloin voida pahoin ja että minut oli nostettava nurmikolle. Ja sitten kun minä olin nurmikolla, niin minä olin läikähtymäisilläni ja pyysin häntä hellittämään paulat. Ja sitten kun nyörit oli päästetty irti, niin minä menin tainnoksiin.

– Aivan kokonaan?

– Eikös mitä, eihän toki.

– No niin?

– No niin! Minun täytyi jäädä tainnoksiin melkein koko tunniksi. Hän ei keksinyt lääkettä. Mutta minä olin kärsivällinen enkä avannut silmiäni ennen kuin hänen lankeemuksensa jälkeen.

– Oh! Andréé!.. Ja mitäs sinä hänelle sanoit?

– Minä, en mitään! Tiesinkö minä sitten mitään ollessani tainnoksissa? Minä kiitin häntä ja pyysin nostamaan itseni rattaille. Sitten hän ajoi takaisin linnaan, mutta oli vähällä kaataa ajoneuvot ristikkoportin käänteessä!

– Oh! Andréé! Siinä kaikki?

– Siinä kaikki.

– Sinä et ole mennyt tainnoksiin muuta kuin yhden kerran?

– En muuta kuin kerran, totta totisesti! Minä en tahtonut tehdä itselleni rakastajaa tästä moukasta.

– Piditkö häntä palveluksessa kauan sen jälkeen?

– Kyllä. Hän on meillä vieläkin. Miksi minä olisin erottanut hänet?

Minulla ei ole syytä moittia häntä.

– Oh! Andréé! Ja hän rakastaa sinua edelleenkin?

– Totta totisesti!

– Missä hän on?

Pikku paroonitar ojensi kätensä seinää kohden ja painoi sähkönappia. Ovi avautui melkein heti, ja sisään astui suuri kamaripalvelija, joka levitti ympärilleen hyvin vahvaa eau de Colognen hajua.

Paroonitar sanoi hänelle: "Hyvä Josef, minä pelkään pahoinvointia, mene hakemaan tänne minun kamarineitsyeni."

Mies jäi liikkumattomaksi kuten sotamies upseerin edessä ja loi palavan katseen emäntäänsä, joka jatkoi: "Mutta, hölmöseni, pidäppäs kiirettä. Me emme ole tänään metsässä, ja Rosalie tulee hoitamaan minua paremmin kuin sinä."

Mies kääntyi ympäri kantapäillään ja poistui.

Pikku kreivitär kysyi kauhistuneena:

– Ja mitäs sinä tulet sanomaan kamarineitsyeellesi?

– Minä sanon hänelle, että se on mennyt ohitse. Ei, yhtä kaikki minä annan päästää auki paulat. Siten minun rintani vapautuu, sillä minä en voi enää hengittää. Minä olen humalassa... rakkaani... ja niin perinpohjaisessa, että minä kaatuisin, jos nousisin tästä istuimeltani.

PELASTETTU

Pikku markiisitar de Rennedon tuli sisään pallon tavoin, joka särkee ikkunan, ja alkoi nauraa ennenkuin ryhtyi puhumaan, alkoi nauraa katketakseen, samalla lailla kuin kuukausi sitten, jolloin hän ilmoitti ystävättärelleen pettäneensä markiisia, kostoksi, yksinomaan kostoksi, ja yhden ainoan kerran, sillä hänen miehensä oli todellakin liian typerä ja liian mustasukkainen.

Pikku paroonitar de Grangerie laski sohvalle kirjan, jota hän oli lukenut, ja tarkasti Annettea uteliaasti, nauraen jo itsekin.

Lopulta hän kysyi:

– Mitäs sinä taas olet tehnyt?

– Oh!.. rakkaani... rakkaani... Se on liian hullunkurista... liian hullunkurista...? kuvitteleppas mielessäsi... minä olen pelastettu!.. pelastettu!.. pelastettu!

– Miten niin pelastettu?

– Niin juuri, pelastettu!

– Mistä sitten?

– Mieheni vallanalaisuudesta, rakkaani, pelastettu! Vapautettu! vapaa! vapaa! vapaa!

– Miten niin vapaa? Missä suhteessa?

– Missä suhteessa! Avioero! Niin, avioero! Avioero on minun käsissäni!

– Sinä olet saanut avioeron?

– En, en vielä, mutta miten typerä sinä olet! Avioeroa ei saada kolmessa tunnissa! Mutta minulla on todistuksia... todistuksia... todistuksia siitä että hän pettää minua... veres rikos... aatteles!..veres rikos... hän on minun vallassani...

– Oh! kerroppas minulle! Hän on siis pettänyt sinua?

– Kyllä...oikeastaan ei...kyllä ja ei... minä en sitä tiedä. Mutta minulla on todistuksia, ja se tässä on pääasia.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.